

Meniu

- Prima pagină
- Lucafaarul de seară
- Editorial
- Debut
- Educație
- Invitație la lectură
- Comentarii
- Atitudini
- Diverse
- Istoria culturii
- Interviuri
- Evenimente
- Știri de presă
- Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

- februarie 2024
- ianuarie 2024
- decembrie 2023
- noiembrie 2023
- octombrie 2023
- septembrie 2023
- august 2023
- iulie 2023
- iunie 2023
- mai 2023
- aprilie 2023
- martie 2023
- februarie 2023
- ianuarie 2023
- decembrie 2022
- noiembrie 2022
- octombrie 2022
- septembrie 2022
- august 2022
- iulie 2022
- iunie 2022
- mai 2022
- aprilie 2022
- martie 2022
- februarie 2022
- ianuarie 2022
- decembrie 2021
- noiembrie 2021
- octombrie 2021
- septembrie 2021
- august 2021
- iulie 2021
- iunie 2021
- mai 2021
- aprilie 2021
- martie 2021
- februarie 2021
- ianuarie 2021
- decembrie 2020
- noiembrie 2020
- octombrie 2020
- septembrie 2020
- august 2020

Lumea din gând a lui Ionuț Caragea

Articol scris de: **Teodor Dume** / 1 feb. 2024

„Mesaj către ultimul om de pe Pământ”, de Ionuț Caragea (editura Fides, 2017), nu numai că certifică stilul binecunoscut al autorului, dar și înnoiește un tablou cu nuanțe apocaliptice. Tonul elegant este susținut de mesagerul stărilor, mereu aceleași, dar care schimbă efectul prin puterea de construire a scenariilor care, la rândul lor, generează noi căi de susținere (sau de filtrare) a mesajului arhetipal: *„cine crede că există/ doar în poemele cioplite/ de un orb pe o lespede de hârtie/ se înșală / prin poet Dumnezeu / reinventează / lumea* („Clavivus”). Fără să se lamenteze, poetul induce cititorului o stare accentuată de luciditate prin ipostazieri multiple ale eului liric: *„ar trebui să-ți vorbesc/ despre oamenii din ziua de azi/ cu ură și brutalitate/ astfel încât la despărțirea ta/ de acest pământ/ să nu regreti nimic”* („Constelații”).

Această stare de luciditate am identificat-o, într-o formă mai tragică și mai filozofică, și într-unul dintre aforismele cele mai cunoscute ale autorului: *„Trăiesc în lacrima unui univers aflat în lacrima unui univers și mai mare.”* (antologia „În așteptarea păsării”, editura eLiteratura, 2015) Prin extrapolare lirică, și în volumul de față, în centrul lumii se află o altă lume, cea a poetului, în care ritmul trăirilor nu este întotdeauna imaginar, racordându-se la realitate prin bătăile inimii sau prin respirații. De data aceasta, autorul nu mai caută acel mijlocitor, acea prezență întunecată cu care a dialogat în volumul anterior („Umbră lucidă”, Fides, 2016): *„te-ai săturat să vorbești zilnic cu umbra / soldatul mut al întunericului / care face planton / lângă templul singurătății tale”* („Etichetă pentru inventarierea iluziilor”). În schimb, el își imaginează că *„din coconul negru al umbrei/ se va ridica fluturile cu aripi de cuvinte”* („Murmurul suferinței”). Astfel, poezia devine mecanismul unui ceas lăuntric care trezește și întreține o conștiință superioară aflată în căutarea unei căi transcendente către logos. Poetul devine, așadar, după cum menționează și criticul Maria-Ana Tupan în prefața cărții, un *„mesager al ordinii transcendente”*.

În lumea poeziei sale, autorul observă, dar nu condamnă nebuniile. El creează un spațiu compensatoriu, protejând, în acest fel, identitatea stărilor firești: *„azi sunt foarte simpli/ mâine sunt foarte complexe/ totul este firesc (...)* trăiesc într-o lume/ în care bogații mi-ar cere chirie / și pentru umbră” („Firesc”). Omogenizarea stărilor creionează sensuri pe care cititorul le poate identifica, apoi decupa cu ușurință, pentru a putea călători prin lumea nou creată de autor, fără a se debarasa, evident, de conștiința vechii lumi și de experiențele trăite, consumate.

Ionuț Caragea, în acest volum, decodifică viața, apoi o rescrie în noua sa lume, devenind astfel un profesionist în dozarea sentimentelor și efectelor stilistice. Scriitura sa nu este una foarte complexă, dar are o forță senzorială aparte, tocmai prin faptul că stările trecute prin filtrul lăuntric exprimă sentimente consumate, înlănțuind astfel amănunte păstrate în configurația vieții: *„e atâta praf în lume/ încât mă simt/ ca un degustător / de moarte”* („Praf”).

Centrul percepției rămâne permanentizarea umană (fără a o elimina din ecuația existențială) care sporește numărul elementelor de contopire cu Universul și recodificarea acestora. Iată un text cu afinități, care confirmă autenticitatea și efectul: *unii dintre noi au găsit locuri/ în care se mândresc cu poze de înaltă rezoluție/ încercând să-i convingă pe alții/ sau să se convingă pe ei înșiși/ că nu trăiesc degeaba pe pământ// și uite așa lumea se depreciază constant/ iar cei care se zbat să transmită mesaje/ pentru trezirea conștiinței/ se apropie de oameni la o distanță optimă de înțelegere/ și ajung ca tablele din jocul de Darts.* („Darts la adăpostul megapixelilor)

Pe final, voi menționa că poetul nu este doar un mesager al ordinii transcendente, ci și un om simplu, la fel ca noi toți, care își îndeamnă semenii să rămână verticali în lupta împotriva deziluziilor: *„stai falnic ca un munte de cuvinte / ca un avocat al cerului / nimic chiar nimic nu te poate mișca din locul / în care ți-a fost dat să lupți împotriva deziluziei / un vârf semeț de speranță împungând cerul / în ochiul larg deschis / căci numai așa curge cu adevărat / lacrima lui Dumnezeu”* („Cuvinte pentru viitorul sterp al deziluziei”).

Teodor Dume

Similare

Arena Cărților. Ionuț Caragea – „Mesaj către ultimul om de pe Pământ”, Ed. Fides, 2017
6 februarie 2017
În „Comentarii”

Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „În spatele meu”
16 martie 2016
În „Invitație la lectură”

Apariție editorială: „Discipolii zeilor de altădată”, roman SF de Ionuț Caragea, eLiteratura, București, 2015
18 august 2015
În „Evenimente”